

Hồi 343

Hậu hội vô kỳ

Cao Ngạn bước vào đại sảnh hào hoa tráng lệ trên tầng cao nhất của lầu thuyền thì thấy bốn Mộ Dung Chiến, Điều Mãnh, Bàng Nghĩa, Phương Hồng Sinh, Tiểu Bạch Nhạn, Âm Kỳ đã chiếm một bàn tròn ngay sát cửa sổ, ăn uống nhồm nhoàm, nói cười vui vẻ.

Điều Mãnh cười cười nói: “Nhìn điệu bộ của Cao gia, nhất định là tối qua đã mơ thấy một giấc điềm mộng rồi, đến giờ mà vẫn còn chưa tỉnh hẳn nữa kìa”.

Cao Ngạn tìm một ghế trống ngồi bịch xuống, cười cười mắng: “Mẹ nhà ngươi! Tối qua bị lão Trác cuồng tử đó làm cho cả đêm phải mở mắt trừng trừng nghe lão lạo xạo viết sách, nhắm mắt cũng nghe thấy, suýt chút nữa thì ta đã bật dậy bóp chết lão gì, ngủ có được đâu mà mộng với chẳng mơ?”.

Bàng Nghĩa đẩy một đĩa bánh bao nhân thịt mùi thơm ngào ngạt đến trước mặt hắn, rồi hỏi: “Uống trà sữa dê hay Tuyết Giản Hương?”.

Cao Ngạn động dung thốt lên: “Tuyết Giản Hương thật à? Ta còn tưởng mũi mình có vấn đề rồi chứ. Chưa gì đã ủa ra được rồi cơ à, không phải là không đủ hương liệu sao?”

Phương Hồng Sinh rót rượu cho hắn, vui vẻ nói: “Đây là chân phẩm Lão Hồng dành để đặc biệt khoản đãi các nhân vật quan trọng như Cao công tử đây, cũng may là chỗ giấu đủ bí mật nên không bị địch nhân xung công”.

Âm Kỳ nói: “Lão Hồng giấu được hai mươi lăm vò Tuyết Giản Hương, từ trước đến giờ vẫn im ỉm không nói với ai, nhưng tại Tuyết Giản Hương mới chưa đủ thời hạn lên men, không thể cung cấp cho chuyến Biên Hoang Du này nên lão mới nhịn tiếc mà lôi ra đó”.

Cao Ngạn uống cạn chén mỹ tửu, gật đầu tán thưởng: “Biên Hoang Tập trở lại rồi”.

Phương Hồng Sinh ưỡn ngực lên nói: “Phát pháo đầu tiên này rốt cuộc có bao nhiêu người tham dự vậy?”.

Điều Mãnh liền đáp thay Cao Ngạn: “Sáng sớm mai khi đến Thọ Dương, Phụng Tường Phụng lão đại sẽ đưa danh sách cuối cùng, theo tính toán thì có lẽ không dưới năm mươi người đâu”.

Âm Kỳ nói: “Chúng ta tổng cộng có bốn mươi chín gian khách phòng, mỗi phòng cho hai người, bình quân mỗi thuyền chỗ được tám mươi khách, ba thuyền luân phiên nhau đi vậy thì mỗi ngày có thể đưa hai trăm bốn chục vị hào khách đến Biên Hoang Tập, trừ đi các khoản thì mỗi khách cũng kiếm được nửa lượng hoàng kim, mỗi làm ăn này đúng là không tệ chút nào”.

Mộ Dung Chiến vui vẻ nói: “Quan trọng nhất là có thể kích thích kinh tế Biên Hoang Tập, Biên Hoang Tập mà hưng vượng, tự nhiên nước lên thuyền lên, bằng không lấy đâu ra quân phí mà đi cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi?”.

Bàng Nghĩa nghe nhắc đến Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi thì giật mình giật đầu.

Thác Bạt Nghi từ nãy vẫn chưa lên tiếng, chợt hỏi: “Phụng lão đại có điều tra rõ xem những khách nhân tham gia chuyến Biên Hoang du đầu tiên này là ai không?”.

Cao Ngạn đang vừa ăn uống vừa quan sát hai chiếc Song đầu chiến thuyền đang diễu võ dương oai hộ vệ trước sau, đột nhiên cảm thấy tất cả ánh mắt đều tập trung cả vào mình, suýt chút nữa thì phun cả miếng bánh bao trong miệng ra ngoài, ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ta có phải Phụng lão đại đâu, làm sao mà biết lão có lười hay không?”.

Chúng nhân bật cười ồ lên.

Thanh âm của Trác Cuồng Sinh truyền tới: “Chuyện này do các bang hội địa phương phụ trách, du khách đại để có thể chia làm hai loại, một là nhân vật có máu mặt ở các nơi đó, loại khách này khẳng định không có vấn đề, một loại khác là đến từ các thành trấn xa, vậy nên bang hội địa phương không thể tra rõ thân phận, nếu có vấn đề thì nhất định sẽ xuất hiện ở đám này, trên danh sách đã có ghi rõ người tham gia đoàn thuộc loại nào, nên phạm vi đề phòng của chúng ta sẽ thu nhỏ lại rất nhiều”.

Nói xong lão liền ngồi xuống bên cạnh Cao Ngạn, quát lên: “Cho bản danh sĩ một chén Tuyết Giản Hương nào!”.

Điều Mạnh vội cung kính thị hầu.

Cao Ngạn lẩm bẩm nói: “Không phải lão vẫn nằm nướng trên giường sao?”.

Trác Cuồng Sinh đưa chén Tuyết Giản Hương lên môi, mỉm cười nói: “Ngươi tưởng ta kém cỏi như ngươi chắc? Ngủ cả đêm mà vẫn cứ chưa ngủ gì. Những kẻ luyện khí như ta đây chỉ cần ngủ hai canh giờ là bằng người ngủ hai tháng rồi, hiểu chưa? Sau này đừng có hỏi những câu ngu ngốc như vậy nữa”. Dứt lời mới ngửa ly uống cạn.

Chúng nhân lại được thể cười ồ lên.

Cao Ngạn cười khẩy nói: "Tên cuồng tử này vì không ngủ được nên mới phát cuồng ra như vậy, còn dám kiếm lão tử trút giận nữa. Cũng may lão tử đây đại nhân đại lượng, không tính toán với lão, bằng không đêm nay ta sẽ lấy chân trùn cho lão chết ngạt thì thôi".

Mộ Dung Chiến nói: "Bớt nói thôi. Quán chủ đã nghĩ ra tên cho ba con thuyền mới này của chúng ta chưa?".

Trác Cuồng Sinh thốt một tiếng: "Hảo tử!" rồi duỗi chân duỗi tay, đảo mắt một vòng, ngắm nhìn cảnh đẹp hai bờ Dĩnh Thủy qua cửa sổ xung quanh, vu vơ nói: "Chuyện gì cũng cần chính danh trước mà, tên thì đương nhiên nghĩ ra rồi. Thuyền của chúng ta gọi là Hoang Mộng số một, hai chiếc còn lại là số hai và số ba, đơn giản dễ nhớ, lại có ý nghĩa. Các người có ai nghĩ ra tên nào hay hơn không?".

Âm Kỳ lẩm bẩm: "Hoang Mộng! Biên Hoang Chi Mộng! Hừm! Đặt tên tuyệt lắm, nếu ta lần đầu đến Biên Hoang du lãm, trải qua một vùng trăm dặm không người lại đến được Biên Hoang Tập còn hưng vượng hơn cả Kiến Khang, thì cũng có cảm giác như đi vào chốn ảo mộng vậy".

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Thứ mà Trác quán chủ nghĩ ra, chúng ta đương nhiên là vô cùng tin tưởng, cứ quyết định vậy đi".

Trác Cuồng Sinh hân hoan nói: "Chúng ta còn phải cử hành lễ định danh lúc khởi trình, giống như đại điển xuất chinh của soái tướng trước khi lên đường ra trận vậy, phải làm cho long trọng".

Thác Bạt Nghi nói: "Lần này không được sơ xuất, mỗi người đều phải hiểu rõ cương vị và bổn phận của mình, hiểu rõ những chuyện mình phải làm mới được".

Cao Ngạn gãi đầu: "Ta thì phụ trách cái gì đây?". Nói rồi lại ngượng ngùng nói: "Ô! Suýt nữa thì ta quên mất mình là người phụ trách cao nhân, đương nhiên là không phải làm gì rồi".

Trác Cuồng Sinh nói: "Công việc của ngươi là bồi tiếp khách nhân ăn uống hoan lạc, hầu hạ tới nơi tới chốn, tìm hiểu bọn họ, xem họ cần gì để chúng ta còn biết ra sức ở đâu".

Mộ Dung Chiến thở dài nói: "Tên tiểu tử nhà ngươi cần phải đề cao tinh thần cảnh giác mới được, vì ngươi thuộc hạng người bị nguy hiểm nhất, chuyện này thì để Âm huynh nói đi".

Cao Ngạn ngạc nhiên nhìn Âm Kỳ.

Âm Kỳ chậm rãi nói: "Ta phụng chỉ lệnh của Chung lâu nghị hội, đã tính toán mức độ nguy hiểm của huynh đệ phụ trách đợt Biên Hoang Du đầu tiên này, Cao thiếu gia ngươi đứng hàng đầu, vì vậy sau khi đến Thọ Dương, quán chủ và Tiểu Mãnh sẽ không rời ngươi

một bước, bằng không người mà bị địch nhân làm thịt thì chẳng những Biên Hoang Du toi luôn từ trong trứng nước, mà cả người cũng không lấy được Tiểu Bạch Nhận đâu”.

Cao Ngạn biến sắc nói: “Đừng có dọa ta chứ!”.

Âm Kỳ nói: “Kẻ đầu tiên muốn giết người là Nhiếp Thiên Hoàn. Y là kẻ cực trọng danh dự, chắc sẽ ko trực tiếp phái người đối phó người, mà sẽ thông qua Hoàn Huyền để hạ độc thủ. Hoàn Huyền có thể nói là người có thực lực mạnh nhất phương Nam lúc này, thủ hạ cao thủ như mây, chỉ cần y phái vài tên trà trộn vào đám khách tham quan, nắm vững cơ hội, bố cục cẩn mật thì khẳng định người khó lòng thoát khỏi kiếp nạn”.

Cao Ngạn giật mình thốt lên: “Nếu đã như vậy, tốt nhất ta nên ở lại Biên Hoang Tập tiếp thuyền thì hơn”.

Trác Cuồng Sinh mắng luôn: “Làm người sao có thể mất cốt khí như vậy chứ? Hoang nhân chúng ta sợ kẻ nào chứ? Nhiếp Thiên Hoàn thích giở thủ đoạn thì chúng ta chơi với y đến cùng, làm rùa rút đầu thì có gì hay ho đâu chứ?”.

Cao Ngạn gượng cười, gật đầu nói: “Đúng! Ta tuyệt đối không thể làm mất mặt Hoang nhân. Con bà nó chứ, các vị đại ca nhìn tiểu đệ đây, tiểu đệ sợ cái gì chứ? Kẻ đến giết ta nhất định là cao thủ nhất đẳng, làm sao mà thoát khỏi pháp nhãn của các vị đây được chứ, đúng không?”.

Phương Hồng Sinh nói: “Trước đây tuy ta chỉ là tổng tuần bộ mạo xung, nhưng cũng tai nghe mắt thấy được một số chuyện nên đối với thủ pháp của lũ bại hoại cũng biết được một chút. Lần này địch ám ta mình, với thực lực của Hoàn Huyền, nhất định y có thể an bài cho thích khách một thân phận hoàn toàn không có sơ hở, khiến người khác tuyệt đối không thể hoài nghi”.

Điều Mạnh thở hắt ra một tiếng nói: “Vậy thì chẳng phải mỗi người tham gia đoán tham quan đều có thể là địch nhân hay sao?”.

Thác Bạt Nghi mỉm cười nói: “Đây mới là thái độ chính xác nhất”.

Âm Kỳ nói: “Vì vậy, lần này ta phải đi theo, bởi vì ta quen thuộc với thủ hạ của Hoàn Huyền”.

Phương Hồng Sinh nói: “Giờ đây ở phương Nam chỉ có Nhiếp Thiên Hoàn, Hoàn Huyền, Tư Mã Đạo Tử, Tôn Ân và Lưu Lao Chi là dám động đến chúng ta. Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền thì đã nói rồi, không cần nhắc lại. Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi thì cũng không có lý do bức thiết phải phá hoại hảo sự của chúng ta, mà cũng chẳng có thời gian đi làm chuyện đó, huống hồ bọn chúng còn phải tập trung tinh thần đối phó Lưu gia”.

“Còn về Tôn Ân, giờ hấn lo cho mình còn không xong, nên chắc cũng không rảnh rồi mà quan tâm chuyện này làm gì. Thế nên, tình hình hoàn toàn không quá ác liệt đâu, chỉ cần chúng ta ứng phó được Hoàn Huyền là mọi chuyện đều ổn cả thôi”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Nhìn đi! Phương tổng tuần của chúng ta trời sinh đã có tài trình sát phá án, đây là truyền thống của gia tộc nhà gã, Chung Lâu Nghị Hội nhất quyết không thể chọn lầm người!”.

Phương Hồng Sinh cảm kích nói: “Toàn bộ đều nhờ Trác quán chủ tài bồi cả”.

Mộ Dung Chiến nói: “Ta thật hy vọng Hoàn Huyền phái người đến chơi với chúng ta một trận. Những huynh đệ làm việc trên lầu thuyền tổng cộng có năm mươi người, đều là hảo thủ trăm người chọn một, ai bước ra giang hồ cũng đều có thể là nhân vật nổi danh như cồn. Thực lực như thế dù là thích khách có thân thủ như Tôn Ân cũng khó lòng làm được chuyện gì”.

Phương Hồng Sinh nói: “Vị vậy địch nhân chỉ có thể dùng trí, vậy nên chúng ta cũng phải vừa đấu trí vừa đấu lực với bọn chúng”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Cẩn thận là gốc, có lẽ trên thuyền căn bản không có địch nhân, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác được”.

Bàng Nghĩa nói: “Tất cả đợi khi nào tới Thọ Dương hãy nói! Mọi người uống thêm một ly nữa!”.

Chúng nhân liền nâng chén chúc nhau, không khí thập phần náo nhiệt.

oOo

Lưu Dụ và Sóc Thiên Đại lên một gò cao, gã chỉ con đường quan đạo bên dưới nói: “Đi về phía tây sẽ đến Cao Bưu hồ, sau đó quay lên phía bắc, đến Hoài Thủy rồi thì chắc nàng biết đi thế nào rồi đúng không?”.

Sóc Thiên Đại nhìn vầng tà dương đang khuất dần sau rặng núi phía tây, song mục hiện lên thần sắc thê lương mê người, nhưng không hề mở miệng trả lời gã.

Từ khi rời khỏi Dụ Châu, hai người ngày đêm kiếm trình, đến trước khi tiến vào Đại Giang mới cập bờ để Sóc Thiên Đại lên đường, Lưu Dụ lại đưa nàng thêm một đoạn nữa.

Lưu Dụ biết nàng u sầu vì giờ biệt ly sắp đến, tương lai mỗi người một phương không biết ngày nào mới gặp lại, bèn thở dài nói: “Tiễn quân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải từ ly.

Cũng như nàng đã nói đó, nàng thuộc về đại thảo nguyên, còn ta thuộc về phương Nam. Đi đi! Nhân lúc trời tối mà lên đường cho sớm, rời khỏi vùng nguy hiểm này”.

Sóc Thiên Đại dịu dàng nói: “Tình lang à! Ta có thể cùng chàng đến Kiến Khang, đến đó rồi chia tay cũng được mà!”.

Lưu Dụ ngẩng mặt lên nhìn đàn chim bay qua đỉnh đầu, tựa như đang tìm về nơi chân trời, góc biển, lòng thầm nhủ đáng vẻ xinh đẹp mạnh mẽ của nàng dù có trải qua bao nhiêu năm tháng cũng sẽ mãi mãi lưu trong hồi ức của gã, gã sẽ không bao giờ quên nàng. Mỗi khi nhớ đến nàng, thanh âm nàng gọi gã là tình lang sẽ như tiếng sáo từ đại thảo nguyên cách xa ngàn dặm truyền đến lẫn khuất bên tai gã.

Sóc Thiên Đại đưa mắt nhìn gã, nói như khẩn cầu: “Đáp ứng ta đi! Gần đến Kiến Khang rồi chia tay thì cũng đâu có gì khác đâu?”.

Lưu Dụ cảm nhận được mỗi ý sâu biệt hận khiến người ta phải đoạn trường thấu cốt, chính vì hai người đã định sẵn là phải chia lìa, không thể ở cùng bên nhau, nên gã không cần khắc chế suy nghĩ trong lòng, cảm giác đặc biệt sâu sắc.

Cùng hoạn nạn trên hoang đảo đã kéo gần khoảng cách của hai người, lúc ở trên thuyền tuy hai người chưa xảy ra chuyện gì vượt quá quy củ, nhưng lại vô cùng cuồng nhiệt, thỉnh thoảng lại nhào vào lòng gã, khiến gã hưởng tận cảm giác ôn nhu ngọc nhuyễn. Nếu không phải gã còn phải lái thuyền, lại lo lắng nguy cơ tứ bề thì nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Vì vậy, tuy chỉ ở bên nhau có một ngày, quan hệ của hai người đã hoàn toàn khi mới sơ kiến. Có điều cả hai đều hiểu rõ đây chỉ là một đoạn cảm tình thoáng qua, sau này chỉ có thể hồi ức lại mà thôi.

Lưu Dụ đặt hai tay lên bờ vai thon của nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn, tình cảm sâu đậm bên trong đó đã vượt quá toàn bộ những lời hai người muốn nói, trong lòng bồi hồi cảm xúc.

Giả như ta là Lưu Dụ trước trận Phi Thủy, lại chưa từng gặp Vương Đạm Chân, nói không chừng ta sẽ bỏ đi tất cả, cùng nàng đến Bắc tái cũng nên.

Nghĩ đoạn gã bèn cười khố nói: “Ta chỉ là tình lang của nàng, chứ không phải trượng phu tương lai của nàng đâu. Ngoan ngoãn nghe lời đi được không? Thủy trình từ đây đến Kiến Khang không hề dễ dàng, ta cần phải tập trung tinh thần đối phó với những kẻ muốn lấy mạng ta, coi như giúp ta một tay đi!”.

Lệ châu lã chã chảy dài trên má Sóc Thiên Đại, ghen ngào thốn thức: “Nhưng ta không nỡ rời xa chàng à! Đừng nhẫn tâm ép người ta phải đi như thế được không?”.

Đột nhiên Lưu Dụ cảm thấy không khống chế được bản thân, hai tay dịch dần xuống ôm lấy bờ eo thon, kéo nàng vào lòng.

Sóc Thiên Đại kêu lên một tiếng, uốn đôi môi thơm, hai tay vòng ra ôm cổ gã, dính chặt bờ môi vào môi Lưu Dụ, dụng lực cắn mạnh.

Cái đau đó làm Lưu Dụ chợt dâng lên một cảm giác mà cả đời này gã cũng không thể nào quên, kể đó là bờ môi nàng trở nên mềm nhũn, tách rời ra, rồi dâng lên một nụ hôn ngọt ngào.

Nhất thời, hai người chìm đắm trong thế giới của nam nữ, quên đi tất cả, cái gì nguy cơ bốn bề, cái gì quốc gia đại nghiệp, tất cả đều quăng cả lên chín tầng mây ngoài kia.

Không biết bao nhiêu lâu sau, Sóc Thiên Đại mới rời môi khỏi gã, nhưng hai người vẫn ôm chặt lấy nhau. Chỉ nghe nàng dịu dàng nói: "Chàng là tình lang của ta! Vĩnh viễn là tình lang tốt nhất của ta!".

Lưu Dụ rút tay lại, lau những giọt nước mắt lăn trên gương mặt xinh đẹp của nàng, gật đầu nói: "Ta cũng là minh hữu tốt của nàng".

Sóc Thiên Đại không thể nào rời đôi mắt khỏi Lưu Dụ, hồi lâu sau mới ghé miệng sát tai gã thì thầm: "Sau này khi chàng đăng lên đế vị, ta sẽ tặng một nữ nhân đẹp nhất trong tộc cho chàng, để y thị thay ta thị hầu chàng".

Nói xong liền buông gã ra, quay người phi thân xuống dốc núi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Bóng nàng đã khuất dần ở tận cuối quan đạo mà Lưu Dụ vẫn ngây ngây đứng trên triền dốc, ngẩn ngàng trăm mối tơ lòng.

Đây là một đoạn tình cảm khó quên đối với gã, đến đột nhiên, nhanh như ánh chớp, rồi lại kết thúc ngay đúng lúc tình cảm cuồng nhiệt nhất, cảm giác ấy quả thật không khỏi khiến người ta bồi hồi thương cảm.

Gã cũng không rõ có phải mình đã yêu nàng rồi hay không, hay là vì nỗi đau và sự cô đơn trong lòng mà kiếm tìm sự an ủi, hoặc có lẽ cũng là vì suy tính đến lợi ích sau này nên mới không cự tuyệt xây dựng một mối quan hệ với nàng? Nhưng tất cả giờ đã không còn quan trọng nữa, tình cảm với mỹ nữ Nhu Nhiên này đã theo sự ra đi của nàng mà trở thành quá khứ, hóa thành một đoạn hồi ức bi thương mà tuyệt đẹp trong tâm trí gã, cùng gã đi nốt quãng đời còn lại.

Trước mắt là một khởi đầu mới của gã, sau khi đến Kiến Khang, Lưu Dụ gã sẽ phải chơi một trò chơi đấu tranh quyền lực hoàn toàn khác trước, hung hiểm hơn trước vạn phần.

Có điều, gã cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Không làm vậy, gã vĩnh viễn cũng không thể danh chính ngôn thuận nắm lấy quyền lực của Bắc Phủ binh. Muốn làm được điều đó, gã phải vận dụng sức mạnh của cao môn đại tộc ở Kiến Khang.

Hai nhà Vương, Tạ tuy vì cái chết của Tư Mã Diệu và Tư Mã Đạo Tử nắm quyền trong tay mà đi xuống dốc, nhưng chính quyền ở Kiến Khang thủy chung vẫn phải dựa vào sự ủng hộ của thế tộc Kiến Khang mà tồn tại. Những người như Tạ Diễm có sức ảnh hưởng rất lớn, cả Tư Mã Đạo Tử chuyển quyền bá ngược mà cũng không thể không mượn y để áp chế Lưu Lao Chi.

Loạn Thiên Sư đạo càng khiến cao môn và Phật môn ở Kiến Khang thêm e ngại, giờ chỉ cần gã trở thành anh hùng bình loạn thì dù Tư Mã Đạo Tử có hận Lưu Dụ gã tới thấu xương nhập cốt cũng chẳng thể làm gì nổi gã.

Hướng hồ, còn có Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn ở trung du Đại Giang đang dòm ngó Kiến Khang, nếu Tư Mã Đạo Tử bất chấp sự phản đối của hai nhà Vương, Tạ mà công nhiên hạ sát gã, chẳng những sẽ làm dao động đến cái gốc của Kiến Khang, mà còn khiến cho nội bộ Bắc Phủ binh bất ổn nữa.

Những biến hóa vi diệu đó khiến gã cảm thấy đã đến lúc mình cần phải đến Kiến Khang.

Lưu Dụ hít sâu một hơi, quay đầu đi về phía con thuyền buồm nhỏ cách đó một dặm.

Lúc này trời đã tối đen, gió biển thổi từng cơn, từng cơn làm y phục gã bay lên phần phật, tựa như đang ngự phong phi hành. Gió khiến tinh thần gã phấn chấn, đồng thời cũng khiến cảm giác buồn bã vừa rồi tan biến như làn khói.

Liệu Sóc Thiên Đại có tìm được lang quân như ý trước khi trở về đại thảo nguyên không? Nếu được vậy, chẳng những gã không sinh lòng đổ kỵ, mà còn cảm thấy mừng thay cho nàng nữa.

Đời người hợp tan tan hợp toàn bộ đều không thể đoán trước, nhớ lại khi gặp Sóc Thiên Đại lần đầu tiên, suýt chút nữa gã bị nàng giết chết vì tưởng lầm gã là Hoa Yêu. Lúc đó trong ấn tượng của gã, nàng là một nữ chiến binh vô tình, có đánh chết gã cũng không tài nào nghĩ rằng nàng lại có mặt khả ái đáng yêu dường ấy.

Vương Đạm Chân cũng vậy, lần đầu gặp mặt còn tưởng nàng cao cao tại thượng, không thèm để mắt đến bọn hàn môn áo vải như gã.

Nào ngờ... Ài! Nghĩ đến nàng, cảm giác thê lương cay đắng lập tức bao trùm cõi lòng gã. Lưu Dụ thở dài, thầm than một câu hồng nhan mệnh bạc, rồi cũng không biết làm gì hơn.

Con thuyền đã hiện ra trước mắt gã.

Lưu Dụ gia tốc lướt tới, còn cách con thuyền chừng mười trượng thì đột nhiên dừng lại.

Một đạo nhân ảnh ở đuôi thuyền bất ngờ đứng bật dậy, cười dài nói: "Đa tạ Lưu huynh đại giá quang lâm, khiến lão phu đỡ phải uống công chờ mất một chuyến".

Lưu Dụ nghe tiếng đã nhận ra đối phương là ai, trong lòng không khỏi thâm kinh hãi, lập tức hiểu ra vì nhớ đến Vương Đạm Chân mà tâm thần gã phân tán vậy nên đến gần như vậy mới phát hiện trên thuyền có người, hơn nữa còn là cao thủ đáng sợ thủ thừa thực lực để lấy đi cái mạng nhỏ của gã.

Lưu Dụ trầm giọng hỏi: "Trần công công còn chưa chết sao?".

Trần công công nhảy xuống khỏi thuyền, không dùng khăn đen che mặt, song mục sáng rực ánh tím, ngũ khí bình tĩnh lạ thường: "Nhìn khí độ của ngươi thì xem ra công phu lại tinh tiến không ít rồi! Có điều bất luận ngươi có đột phá thể nào, thì đêm nay cũng nhất định phải mất mạng ở đây thôi".

Lưu Dụ cảm thấy bản thân hoàn toàn bị khí thế của đối phương khóa chặt, muốn chạy cũng khó lòng mà thoát nổi? Còn muốn giữ mạng, e rằng cách duy nhất chính là dựa vào chân công phu liều mạng phân sinh tử với tuyệt đại cao thủ này mà thôi.

- o O o -